

Omnibus

Van het verleden naar de toekomst

A young man with dark hair, wearing an orange t-shirt, is sitting on the left and smiling broadly. A young woman with blonde hair, wearing a grey top and blue jeans, is sitting on the right, leaning her arm on the man's shoulder and smiling. They are both looking towards the camera.

Alles is beter in Brabant
Schimmen uit het verleden
De droom die werkelijkheid werd

Zusjes kunnen een hechte band hebben of juist niet zo nauw verbonden zijn met elkaar. En dat geldt ook voor nichtjes. In deze omnibus proberen ze om te gaan met hun verleden en hun weg te vinden voor de toekomst. Want kan de familieband sterker zijn dan de hindernissen die ze in hun leven tegenkomen?

Alles is beter in Brabant – Joke Aarts

Het leven van de twee-eiige tweeling Kim en Tess komt op hun kop te staan als er tijdens de zomervakantie in hun kleine dorpje in Brabant twee neven in het oude notarishuis komen wonen.

Schimmen uit het verleden – Leonie van Marxveld

Imke heeft haar nicht Mirabel twintig jaar niet gesproken. Als Mirabel opeens contact opneemt, wordt het verleden opgerakeld en ontstaan er allemaal problemen.

De droom die werkelijkheid werd - Frederika Meerman

De zusjes Rita en Tina hebben hun ouders nooit gekend. Als Rita op onderzoek uitgaat, wordt ze op het spoor gezet van haar verleden. Het is echter de vraag of ze blij moet zijn met wat ze ontdekt.

ISBN 978-94-6280-189-5

Van het verleden naar de toekomst

Bevat de titels:

Alles is beter in Brabant

Schimmen uit het verleden

De droom die werkelijkheid werd

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een omnibus. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-189-5
NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteurs: Joke Aarts, Leonie van Marxveld, Frederika Meerman
Alles is beter in Brabant: oorspronkelijke uitgave 2017, Uitgeverij De Rode Tulp
Schimmen uit het verleden: oorspronkelijke uitgave 2014, Uitgeverij De Rode Tulp
De droom die werkelijkheid werd: oorspronkelijke uitgave 2016, Uitgeverij De Rode Tulp

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>Alles is beter in Brabant</i> Joke Aarts	6
<i>Schimmen uit het verleden</i> Leonie van Marxveld	184
<i>De droom die werkelijkheid werd</i> Frederika Meerman	326

Alles is beter in Brabant

Joke Aarts

Kim en Tess, een twee-eiige tweeling, vieren de zomervakantie in hun kleine dorpje in Brabant als er op een dag in het oude notarishuis twee neven komen wonen. De dorpingen zijn meteen geïnteresseerd, zeker de vrijgezelle vrouwen, want een van de neven is zowel knap als rijk. Maar als een van de neven een ongeluk veroorzaakt waardoor Kim gewond raakt, komen de zaken toch anders te liggen. En dan krijgt Kim een uitnodiging die ze niet kan weigeren. Maar of daardoor alles in orde komt?

1

Het was de eerste dag van de zomervakantie en Kim zat, samen met haar ouders en haar zus Tess, aan de ontbijttafel. Hoewel Kim en Tess tweelingzussen waren, leken ze niet op elkaar. De tweeling Kim en Tess was namelijk een twee-eiige tweeling. Kim had rossig haar en groene ogen, zoals hun moeder Janna, en Tess had bruin haar en bruine ogen zoals hun vader Rienk. Het was schitterend weer; warm en droog. Omdat Kims ouders een boerenbedrijf hadden, werkten Kim en Tess in de vakanties vaak mee, maar ze konden ook genoeg leuke dingen doen als ze dat wilden. Voor Tess hoefde dat niet zo; die vond het boerenleven geweldig leuk en wilde later ook boerin worden. Ze wilde het bedrijf van haar ouders overnemen, wat die natuurlijk erg fijn vonden.

Kim was geslaagd voor het vmbo en Tess voor de agrarische school. Tess ging hierna niet meer naar school. Ze zou door haar vader verder worden opgeleid om later het bedrijf over te kunnen nemen. Kim daarentegen had daar geen interesse in. Ze vond het boerenleven leuk, en ze kende het goed omdat ze er immers in was opgegroeid, maar ze zag zichzelf nog niet de rest van haar leven over het land lopen, het weer in de gaten houden en de bodemgesteldheid en de gewassen controleren. Ze wilde iets anders, maar wat wist ze nog niet. Ze had wel een beroepskeuzetest op school gedaan en daaruit was gekomen dat haar voorkeuren lagen bij 'groen' en mensen iets leren, en haar mentor was uiteindelijk met het beroep werkbegeleider zorgbedrijf gekomen. In een dergelijk bedrijf werkten mensen die een handicap hadden of een andere beperking of die psychische problemen hadden. De werkbegeleider zorgbedrijf zorgde er dan voor dat ze een dagbesteding hadden en dat ze werk deden dat paste bij hun mogelijkheden. De werkbegeleider zorgbedrijf moest er dan voor zorgen dat alles in goede banen werden geleid; dat de mensen wisten wat voor werk ze moesten doen en dat het werk goed gedaan werd. Op die manier leverde je zowel een bijdrage aan de mensen als aan het bedrijf. Het bedrijf kon bijvoorbeeld een kinderboerderij zijn of een veehouderijbedrijf, maar ook een groenteteeltbedrijf of een manege. Je kon dus zowel met planten als dieren werken. Een opleiding tot werkbegeleider zorgbedrijf kon je volgen op het Wellantcollege in Dordrecht en dat was, hoewel

het boven de rivier lag, de Maas, het dichtste bij.

Kim kon op de fiets naar Zevenbergen en daar de trein nemen naar station Dordrecht Parkpolders. Van daaruit was het nog maar tien minuutjes lopen naar het Wellantcollege. Alles was al geregeld; ze was ingeschreven want het intakegesprek en alle overige voorbereidingen waren goed verlopen. Ondanks dat wist ze niet zeker of ze die opleiding wel wilde gaan volgen. Het leek allemaal erg leuk; de mensen die ze had gesproken, waren erg aardig en de lessen leken interessant. Toch had ze het idee dat dit niet was wat ze echt wilde. Het probleem was echter dat ze niet wist wat ze dan wilde. Het was waar dat ze 'groen' leuk vond; de natuur had zeker haar interesse, maar misschien was dat meer in de vorm van boswandelingen en zitten in een mooie tuin dan om er in werkzaam te zijn... Dat ze het onderwijs aantrekkelijk vond om mensen iets te leren, was ook waar, maar ze wist niet om wat voor soort mensen dat dan zou moeten gaan; volwassenen of kinderen. Het leek haar toe dat het plezieriger was om kinderen les te geven dan volwassenen, maar zeker wist ze dat niet. En nu was het eigenlijk al voor haar besloten dat ze na de zomervakantie, in de derde week van augustus, naar het Wellantcollege zou gaan. Nu de zomervakantie voor hen lag, wist ze nog steeds niet wat ze wilde gaan doen. Voor Tess was het natuurlijk geen zomervakantie omdat ze niet meer naar school hoefde, maar Kim mocht nu nog van haar vakantie genieten, zo hadden haar ouders gezegd, zodat ze er dan, na de vakantie, weer met frisse

moed tegenaan kon.

Voor het moment echter hoefde ze nog niet aan een opleiding of school te denken, maar zat ze aan het eerste vakantieontbijt. Terwijl haar vader met Tess het weerbericht bestudeerde op hun oude, trage computer, in de hoop dat het zou gaan regenen, en onderwijl af en toe een hap brood nemend, zei haar moeder: “Ik hoorde dat het notarishuis deze zomer weer bewoond wordt.”

Rienk zei: “Hm.”

Tess zei: “O, ja?”

Kim zei: “Het notarishuis? Dat staat toch al eeuwen leeg?”

“Geen eeuwen, maar een goed jaar, sinds vorig jaar augustus weduwe Van Kolster, God hebbe haar ziel, overleden is.”

“En wie komt er nu te wonen?”

“Men zegt dat er twee jongens komen te wonen. Het schijnen neven te zijn en ze willen zien hoe het huis is, en ook vakantie vieren.”

“Twee neven?” vroeg Tess.

“Nu hoort ze het wel,” zei Janna. “Ja, twee neven.”

“Zoveel leuke jongens zijn er niet in het dorp,” zei Tess.

“Misschien wil een van hen wel met me trouwen en boer worden.”

“Je weet niet eens hoe ze eruitzien,” zei Kim.

“Het gaat er niet om hoe ze eruitzien, maar hoe ze van binnen zijn,” zei Tess wijs.

“Het oog wil ook wat,” zei Kim.

“En het gaat erom,” zei Tess, alsof ze Kim niet gehoord had, “of ze het leuk vinden om op een boerderij te wonen. Waar komen ze vandaan?”

“Van wat ik begrepen heb, komt er eentje uit Amerika en de ander heeft in Rotterdam gewoond,” zei Janna. Ze at het laatste stukje van haar boterham op.

“Dat is niet echt boerenland,” zei Tess.

“Amerika is groot,” zei Kim. “Ook daar heb je boerenland.”

“Maar dat zijn dan van die enorm grote boerenbedrijven. Dat vind ik niet leuk.”

“Je hoeft het ook niet leuk te vinden, want je gaat daar toch niet heen.”

“Dat is waar. Voor geen goud ga ik hier weg.” Ze klopte haar vader op zijn schouder en zei: “Er gaat niets boven ons eigen land, is het niet, pa?”

Rienk glimlachte, maar zei niets. Hij dronk zijn thee op en zei dan: “Waarschuw me maar als ik mijn pak uit de mottenballen moet halen voor de trouwerij.”

Kim lachte, maar Tess zei: “Ja, dat zal ik doen, pa.”

Janna zei: “Zeg, Rienk, ik zag weer een muis in de voorraadkast. Hoe zit dat nou met die kittens die je ons beloofd had?”

“Remmers heeft een nestje,” zei Rienk, “maar ik heb nog niet gevraagd of hij er een paar wilde verkopen.”

“Ik zou dan maar eens gaan vragen, want nog even en die muizen gaan jonken en dan zitten we hier binnenkort met honderden muizen.”

“Kittens zullen niet meteen muizen gaan vangen.”

“De geur zal ook helpen om ze op afstand te houden.”

“Ik zal binnenkort eens langs gaan.”

“Wil iemand nog wat?” vroeg Janna.

Nee, niemand hoefde meer iets. Janna zei: “Dan gaan we afruimen.” Ze keek naar Rienk. Die zette zijn theekop neer en zei: “Heer, bedankt voor dit ontbijt en laat deze dag een goede dag zijn.”

Janna zei: “Amen.”

Kim zei: “Amen.”

Maar Tess zei: “En graag een drupje regen, Heer. Amen.”

Ze stonden op en terwijl Rienk en Tess naar de bijkeuken liepen om daar hun laarzen aan te doen, waarna ze naar buiten zouden gaan, ruimden Kim en Janna de ontbijt tafel af.

Janna zei: “En als we klaar zijn, gaan we boodschappen doen.

Ik heb vruchten nodig voor het taartje omdat oma overmorgen komt.”

“En dan komen we zeker ook langs het notarishuis?”

Janna lachte en zei: “Uiteraard.”

2

Het dorp waar Janna en Kim boodschappen deden, was in de loop der jaren gegroeid, maar de kern werd nog altijd gevormd door de kerk. Aan de ene kant stond vroeger de school, waar de dorpspastoor onderwijs had gegeven, maar het oude schoolgebouw was een aantal jaren geleden afgebroken. Er stonden nu het clubhuis en de voetbalclub. Aan de andere kant van de kerk stond de kroeg, die niet alleen in carnavalstijd van belang was. Aan de andere zijde stond het notarishuis. De vierde zijde van de kerk had vroeger de begraafplaats gehuisvest, maar daar was nu een grasveld waar de voetbalclub op oefende — als ze tenminste niet in de kerk of in de kroeg zat.

De winkels lagen achter het grasveld en deze hadden zich in de loop der tijd ontwikkeld tot een klein winkelcentrum.

Nadat Janna en Kim boodschappen hadden gedaan, liepen ze langs het grasveld naar het notarishuis toe. Dat was een huis uit vroeger tijden, toen de notaris, de dokter en de dorpspastoor nog de belangrijkste mensen uit het dorp waren en met het nodige respect behandeld werden.

Het huis was een vrijstaand huis, in rode baksteen opgetrokken, waaromheen een tuinmuur stond waar je niet overheen kon kijken. Aan de voorzijde was een hek dat her en der roestplekken vertoonde. De voortuin zag er nogal overwoekerd uit; er stonden een aantal hoge bomen en daartussen struikgewas. Er liep een pad naar de voordeur toe, maar die was overgroeid met allerlei planten waarvan sommige bloeiden. Het huis had drie woonlagen en er was ook een kelder aanwezig, maar het meest opvallende element aan de woning was de toren die boven het huis uitstak en die ook aan de voorzijde een stukje uitstak. De toren had een spits dak waar een windvaan op stond. Aan beide zijden was te zien waar de toren eindigde en de rest van de woning begon doordat er pilasters tegen de muren stonden. De stijlen van de ramen en deuren waren wit geschilderd, maar de verf bladderde er her en der af. Aan de zijkant van het huis was een uitgebouwde serre zichtbaar. Uit het dak staken schoorstenen omhoog. Aan weerszijden van de toren waren dakkapellen te zien.

Er stond een aantal mensen en kinderen naar de woning te kijken; de kinderen hadden natuurlijk ook vrij door de zomervakantie. Kim en Tess herkende de volwassenen:

Jeannette Westerbos, de assistente van huisarts Berend van Hoeck, de gezusters Vriends, Anneleen Poel, een klasgenoot van Kim en Tess, en Babs Mol, de vriendin van Kim.

Ze groetten elkaar.

Anneleen vroeg: “Is het niet spannend?”

“Heel spannend,” zei Babs.

Kim vroeg echter: “Hoezo spannend?”

“Twee vreemden in ons dorpje,” zei Anneleen. “Daarom.”

“Het schijnen geen vreemden te zijn,” zei Jeannette terwijl ze om zich heen keek alsof ze ieder moment verwachtte de neven te zien.

“Het zijn toch de erfgenamen van weduwe Van Kolster?” vroeg Babs.

“Ja, inderdaad,” zei Janna.

“Wel raar dat ze nu pas komen kijken,” zei Babs. “Weduwe Van Kolster, God hebbe haar ziel, is al een goed jaar dood.”

“Ze is vorig jaar augustus overleden.”

“Dat is dan elf maanden precies. Ze moeten toch al eerder geweten hebben dat ze overleden was?”

“Misschien konden ze niet eerder. Het schijnt dat ze hier ook vakantie willen komen vieren.”

Kim zei: “Tess zei dat ze hoopte dat het leuke jongens zijn. Ze zei dat misschien eentje van hen wel met haar wil trouwen en boer worden.”

“Ze weet niet eens hoe ze eruitzien,” zei Jeannette.

“Dat zei ik ook al,” zei Kim. “Maar Tess zei dat het er niet om

gaat hoe ze eruitzien, maar hoe ze van binnen zijn.”

“Dat is wel waar,” zei Jeannette.

“Maar het oog wil ook wat,” zei Babs.

“Dat zei ik ook al,” zei Kim.

“Maar schoonheid vergaat,” zei Janna, “tenzij het aan de binnenkant zit. Ik denk dat Tess liever een lelijke vent met een hart van goud heeft dan een knappe vent die een naar karakter heeft.”

“Dat is inderdaad zo,” zei Jeannette. “Want een karakter veranderen je niet zo makkelijk.”

“Een karakter kan wel veranderen,” zei Kim.

“Niet zo makkelijk als het uiterlijk,” zei Janna.

“Tegenwoordig laten ze maar van alles verbouwen aan hun uiterlijk,” zei Jeannette.

“En dat ziet er meestal niet uit.”

“Als je rimpels hebt en je kunt ze weg laten halen, waarom zou je dat dan niet doen?” vroeg Kim.

Janna keek haar in afschuw aan. “Je bedoelt plastische chirurgie? Kind, dat doe je jezelf toch niet aan? God heeft je op de wereld gezet zoals je nu bent en als dat goed genoeg is voor Hem, zou dat ook goed genoeg voor jou moeten zijn.” Janna keek haar dochter aan, die als Brabants Glorie voor haar stond. Kims haar was rossig en glom, haar groene ogen schitterden en haar huid zag er stralend uit. Er was niets dat zij hoefde te verbouwen aan zichzelf, zo vond Janna. Ze voegde eraan toe: “En je hebt het helemaal niet nodig.”

“Nu nog niet, nee, maar als je oud bent en gerimpeld, waarom dan niet?”

“Dan ook niet. God heeft ons niet gemaakt om altijd maar jong te blijven.”

“Kijk, wat is dat?” vroeg Anneleen.

Ze keken waar ze naar wees. Het was naar de tuin, waar nu een man zichtbaar was.

“Is dat een van de neven?” vroeg Anneleen zich af.

De man, met een lange baard en lange haren waar hij een pet op droeg, duwde een kruiwagen en verdween aan de achterkant van het huis.

“Het lijkt eerder een tuinman,” zei Kim.

Ze bleven nog even staan kijken, maar er was verder niets meer te zien, en daarom gingen ze naar huis.

3

De volgende ochtend, na het ontbijt, toen Janna en Kim de ontbijttafel aan het afruimen waren, zei Janna tegen Kim: “Nu ben ik gisteren de gedroogde vruchten voor het taartje vergeten. Oma komt morgen tegen koffietijd en dan wil ik wel het taartje klaar hebben. Wil jij even naar het dorp fietsen en de vruchten halen? Ik schrijf wel op een briefje wat je nodig hebt. Dan kan ik het huis aan kant maken voor oma er is en de logeerkamer in orde maken.”

“Dat is goed,” zei Kim.

Nadat de tafel afgeruimd was, schreef Janna op wat ze nodig had en gaf dat aan Kim, tezamen met wat geld. Janna zei: “Dit moet genoeg zijn, maar als het niet genoeg is, zeg dan maar dat ik de volgende keer wel kom betalen.”

“Dat is goed.” Kim stak het briefje en het geld in haar zak, en liep dan naar buiten, waar haar fiets stond. Ze had weleens gehoord dat mensen in de stad hun fiets op slot zetten, en dan het liefste ook nog aan een boom of paal, zodat hij niet gestolen kon worden. Dat vond ze een vreemd idee, want dat had zij nog nooit gedaan. Haar fiets had niet eens een slot. Ook in het dorp hoefde je nergens je fiets op slot te zetten.

Haar vader stond bij de erfafscheiding en keek in de richting van de horizon, maar dan er net boven; hij keek naar de lucht. Het was een bekend beeld voor Kim want ze had haar vader zo al ontelbare malen zien staan. Hij zei: “Ik zou maar een paraplu meenemen.”

“Tess zei anders dat het weerbericht aangaf dat er nog geen regen kwam; dat die pas tegen de avond kwam.” Kim keek naar de blauwe hemel. Er was nergens een wolkje te zien, maar ze wist wel dat haar vader vaak beter het weer kon voorspellen dan het KNMI. “Denkt u dat er vanochtend al regen komt?” vroeg ze.

Rienk zei: “Je weet het maar nooit.”

“Ik ben alleen maar even naar het dorp.”

“Dat zou moeten lukken.”

Kim stapte op de fiets, zwaaide nog even en reed dan weg. Op de landweg die vanaf hun boerderij naar het dorp liep, was het stil. Er zoemden een paar insecten in het hoge bermgras waartussen een overvloed aan bloemetjes stond, maar verder was er niets te horen. De brede sloten aan weerszijden van de

weg lagen er rimpelloos bij.

Kim was blij dat ze alleen een jurk had aangetrokken en geen vestje en ook dat ze geen lange mouwen had, want het was behoorlijk heet, zelfs drukkend. En dat voor de ochtend... Het zou haar niets verbazen als het eerder zou gaan regenen dan het KNMI had voorspeld, want het was erg klam.

Maar vooralsnog viel er geen spatje en de rijwind koelde haar af.

Na een kwartier fietsen zag ze in de verte het dorp liggen.

Vanaf hier leek het verscholen te liggen achter de bomen omdat de weg een aantal bochten maakte voor het bij het dorp was. De kerktoren stak boven alles uit en priemde in de blauwe hemel.

Een geluid werd hoorbaar; er kwam een auto aan. Veel auto's reden hier niet omdat die meestal de grotere weg namen die iets naar het westen lag. Van daaruit kon je ook makkelijk op de snelweg komen. Er reden wel altijd veel tractoren, maar aan het geluid te horen, was dit geen tractor.

Ze had verwacht de auto al te kunnen zien, en was verbaasd dat ze die nog niet zag. Door de bermbegroeiing en de bochten in de weg zag je inderdaad niet direct het vervoermiddel in zijn geheel, maar de bovenkant zag je wel altijd boven het bermgras uitsteken. Maar dit keer niet.

Op het moment dat ze de auto wel zag, zag ze zowel de reden waarom ze de auto niet eerder had gezien, als dat de snelheid waarmee hij reed, veel te hoog was om hier te rijden. Het

was een sportwagen die erg laag op de weg lag en de snelheid was zo hoog dat het haar verbaasde dat hij niet uit een van de bochten gevlogen was. Op het moment dat ze dat dacht, realiseerde ze zich dat de wagen recht op haar afkwam. De bestuurder was de macht over het stuur verloren en de wagen reed nu recht op haar af. Ze reageerde instinctief en rukte aan het stuur van haar fiets. Ze holderdebolderde de berm in en daarna naar beneden, terwijl de wagen van de weg schoot en achter haar de berm raakte. Terwijl ze probeerde te remmen, maar door de schrik haar voeten niet meer op de pedalen had en inzag dat ze het water in zou rijden, hoorde ze achter zich het geluid van de motor die protesteerde, het geluid van banden waar de rem vol op werd gezet en ze rook iets dat verbrandde. Ze gooide zich van haar fiets af in een poging droog te blijven en hoorde achter zich een enorme plons, een knal en dan het water dat de kant met kracht raakte. Ze raakte de kant van de berm en greep naar de vegetatie in een poging om daarop te blijven, maar door de golven die ontstonden doordat de wagen te water was geraakt, werd ze alsnog nat. Ze sloegen over haar heen en haar houvast aan een paar grassprietten en een plant was niet genoeg om haar op de berm te doen blijven. Ze werd de sloot in gespoeld alsof ze een duw had gekregen en ging kopje onder. Ze raakte met haar been haar fiets die ook ten onder ging in de sloot en voelde hoe ze haar been opeens minder goed kon gebruiken.

Ze kwam boven en hapte naar adem, zowel van schrik als van

boosheid. Welke idioot reed er zo hard over deze smalle weg met al die bochten? Je moest niet goed bij je hoofd zijn om zoiets te doen!

Ze zwom half en klauwde zich half een weg naar de kant. Gelukkig was het vlak bij de kant niet diep; ze kon hier gewoon staan. Ze was aan het worstelen om op de kant te komen, bedacht zich dat dat nog niet meeviel met een been dat pijnlijk aanvoelde, toen ze zich haar fiets herinnerde... die lag nog in de sloot. Ze draaide zich om en keek of ze die zag. Dat was niet zo. Ze voelde met haar handen onder water, maar dat leverde niets op. Dan stak ze haar gewonde been uit omdat ze makkelijker op haar goede been kon staan, maar omdat haar gewonde been haar fiets aanraakte en dat pijn deed, wist ze niet zeker of dat wel zo'n goed idee was geweest. In ieder geval wist ze nu waar haar fiets lag. Ze zocht het stuur op en trok daarna haar fiets mee naar de kant. Ze klom op de kant, haar pijnlijke been zo goed en zo kwaad als het ging negerend, en trok daarna haar fiets op de kant.

Toen ze eenmaal op de kant zat en haar fiets half op haar lag, en ze van de inspanning moest hijgen, keek ze de kant uit waar de auto te water was geraakt.

De wagen was duidelijk zichtbaar en het spoor dat hij had achtergelaten ook. De berm was omgewoeld en overal lagen plukken gras, halve planten en kluiten aarde. Het verbaasde haar dat het zo'n ravage was omdat de aarde nu erg droog was. De auto moest wel heel erg hard hebben gereden. De auto,

die rood was, was merkwaardig genoeg ook nog te zien. Ze had gedacht dat hij helemaal onder water zou liggen, maar dat was niet zo; de auto was gekanteld en met zijn linkerkant in het water terechtgekomen. Hierdoor lag de linkerkant onder water, maar stak de rechterkant boven water uit. Door de krachten echter die een rol hadden gespeeld, was de auto niet direct naast de wallenkant terechtgekomen, maar een stuk er vanaf. Het was net of iemand de auto op had gepakt aan de rechterkant en met de linkerkant in de sloot had gezet.

Op de auto zat de chauffeur. Hij had blijkbaar de tegenwoordigheid van geest gehad om snel naar de andere zijde te gaan, daar het raampje open te doen en uit de auto te klimmen. Zo te zien mankeerde hij niets. Hij zag een beetje verwezen voor zich uit te staren, blijkbaar alsof hij nog niet kon geloven dat dit hem overkomen was. Maar dan zag hij Kim. Hij ging staan, zwaaide alsof hij een drenkeling op zee op een vlot was en riep: “Yo!”

Kim nam hem op. Hij was lang en droeg een spijkerbroek met daarop een witte bloes. Aan zijn voeten had hij gympen. Zijn blonde haar was kort boven zijn oren en langer bovenop zijn hoofd zodat het in een natuurlijke golf naar achteren viel. Hij zag eruit alsof hij zo uit een modeblad kwam gelopen en alsof een kapper een uur met zijn haar bezig was geweest. Van zijn uiterlijk was ze dan ook onder de indruk, maar dat hij haar in de sloot had gereden, vond ze minder leuk.

Ze krabbelde overeind, streek haar haren naar achteren, trok

haar fiets overeind en beklom de berm zodat ze even later op de weg stond. Haar ene been deed nog pijn en toen ze ernaar keek, zag ze dat er op de kuit een schram zat en daaronder een verdikking. De shade viel dus mee. Ze was niet ernstig gewond. Ze was wel nat en vies. De sloot had zwarte smurrie op haar achtergelaten en haar jurk plakte aan haar vast. Ze bekeek haar fiets. Die zag er ook niet smetteloos meer uit. Ze wreef over haar gezicht in een poging zich iets te fatsoeneren en keek dan naar de chauffeur. Die stond alweer te zwaaien en riep: “Yo!”

“Ja, ik hoor je wel,” mopperde ze, maar zo zacht dat hij het niet horen kon.

Ze liep naar hem toe, haar fiets aan de hand, en bleef voor hem stilstaan.

“Kun je me helpen?” vroeg hij.

Nu ze hem van dichtbij zag, zag ze dat hij nog jong was.

“Waarom reed je als een idioot? Er hadden wel doden kunnen vallen.”

“Ik zag jou en toen verloor ik de macht over het stuur.”

Zijn stemgeluid klonk ongewoon. Hij sprak Nederlands, maar met een accent, zo hoorde ze nu.

“Je zag mij en toen verloor je de macht over het stuur?”

herhaalde ze. “Je verloor de macht over het stuur omdat je naar mij keek?”

Hij grijnsde en ze zag twee rijen perfecte tanden. “Ja, zo ging het. Vind je het erg?”

“Ja, want nu ben ik in de sloot gevallen. Door jou.”

“Je ziet er nog even mooi uit.”

“Dat lijkt me stug. Ik ben nat en vies.” Maar ze was wel blij dat ze nat en vies was, want anders had hij vast gezien dat ze bloosde.

“Je bent het mooiste meisje wat ik gezien heb sinds ik hier ben.”

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen en daarom vroeg ze:

“Sinds je hier bent?” En dan daagde het haar: hij was vast een van de neven. En gezien zijn accent degene die in Amerika gewoond had. “Ben jij een neef van de weduwe Van Kolster, God hebbe haar ziel?”

“Ja, zoiets. Maar kun je me nu helpen?”

“Waarmee?”

“Om me van de auto af te krijgen.”

Ze keek naar de auto en naar de afstand die er tussen de auto en de kant zat. “Kun je niet springen?”

“Springen?” Hij keek alsof hij de betekenis van dat woord niet kende. Misschien kende hij dat ook niet, als hij uit Amerika kwam. Daarom zei ze: “Jump.”

“Spring?”

“Ja, dat is ‘jump’ toch?”

“Ik weet wel wat springen is, maar zometeen spring ik mis.”

“Je kunt die afstand toch wel overbruggen? Het is hooguit een paar meter.”

“En als ik mis, val ik in het water en dan verknal ik mijn Polo Ralph Lauren-veterschoenen.”

“Je wat?”

Hij stak een voet omhoog. “Mijn Polo Ralph Lauren-veterschoenen.”

“Ik dacht dat dat gympen waren.”

“Nee, het zijn Polo Ralph Lauren-veterschoenen en te duur om zomaar in het water te gooien.”

Kims gezicht verhelderde en ze vroeg: “Kun je ze niet gooien? Dan gooi je ze op de kant en als je dan in het water valt als je springt, dan blijven je schoenen in ieder geval droog.”

“Ik wil sowieso niet springen. Ik denk dat je maar hulp moet halen en dan takelen ze mij wel op de kant. Is er een garage ergens in de buurt met een takelwagen?”

“Ja, er is een garage, maar ik weet niet of die een takelwagen heeft. Als ze die niet hebben, moet die uit de stad komen. Maar ze kunnen ook een tractor gebruiken.”

“En hoelang gaat dat duren?”

“Ik heb geen idee. Daarom denk ik dat je beter kunt springen.”

“Nee, ga maar hulp halen. Maar wacht, haal een ladder voor je langs de garage gaat. Dan loop ik wel over de ladder.”

Kim fronste haar wenkbrauwen. “Hoe denk je dat ik een ladder hiernaartoe krijg?”

“Met de auto.”

“Ik heb geen auto.”

“Maar er zal vast wel iemand zijn die een auto heeft.”

“Er zijn genoeg mensen met auto's, maar niet iedereen heeft tijd of zin om met een ladder te gaan sjouwen.”

Hij vouwde zijn armen voor zijn borst en zei: “Erg behulpzaam zijn ze hier dan ook niet.”

“Ja, hoor eens: jij reed zelf de sloot in. En daardoor viel ik in de sloot. En ik verwondde mijn been.” Ze keek naar haar been. Het was dik en deed pijn, maar de schram bloedde niet meer. Ze verwachtte eigenlijk wel dat hij naar haar been zou informeren, maar dat deed hij niet. Toen ze naar hem keek, stond hij met zijn hand boven zijn ogen uit te kijken over het landschap alsof hij een zeeman op een schip was die op zoek was naar vasteland.

“Er is hier ook werkelijk niemand,” zei hij. “Is het hier altijd zo vreselijk verlaten?”

“Ja.” Ze bekeek haar fiets. Door de warmte was haar fiets alweer aardig droog. Ze probeerde de trappers. Die werkten. Dan keek ze naar haar armen en benen. Die droogden ook al aardig. Alleen haar jurk was nog nat. Ze trok hem weer van haar benen af.

“Dat moet je niet doen,” zei hij.

“Ik moet wat niet doen?”

“Dat met je kleding. Als het nat is, laat het je vormen zo mooi uitkomen.”

Daar moest ze weer van blozen, maar ze zei: “Ik dacht dat je over de omgeving uitkeek.”

“Daar is toch niets te zien. Ga je nu hulp halen?” Hij keek toe hoe ze op de fiets ging zitten. “Kun je wel fietsen?”

“Ja, natuurlijk kan ik fietsen.”

“Misschien ben je wel in het water gevallen omdat je niet kan fietsen.”

“En misschien ben jij wel in het water gevallen omdat je niet kan autorijden.”

Hij grimaste en zei: “Je bent niet op je mondje gevallen. Daar houd ik wel van. Dat vind ik leuk in vrouwen.”

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen en daarom zei ze: “Ik zal hulp halen, maar ik weet niet hoelang het duurt. Weet je zeker dat je niet wilt springen?”

“Ja, heel zeker.”

“Wat je wilt.” Ze begon te fietsen.

Hij zei: “Als je het leuk vindt, kunnen we uitgaan of samen een hapje gaan eten. Als ze hier tenminste bars of restaurants hebben.”

“Ze hebben een kroeg,” riep ze, terwijl ze weg fietste.

“En in de stad dan? Wat is de dichtstbijzijnde stad?”

“Zevenbergen.”

“Dan gaan we daarheen. Dan maken we er een leuke tijd van.”

“Je moet eerst nog van die auto afkomen!” riep ze over haar schouder heen.

“Als je hard fietst, dan gaat dat wel lukken!” riep hij.

Ze haalde haar schouders op en fietste verder.